

Til stk. 2 og 3. Ved den i henhold til bestemmelserne i § 71 stedfindende fiksering af ejendomsskylden uden hensyntagen til meddelte fritagelser er det ikke hensigten at ophæve gældende bestemmelser i lovgivningen om fritagelser for ejendomsskyld til staten. Bestemmelser, der tilsigter at opretholde de i henhold til lov af 11. juni 1954 om beskatning af frugtplantager og i henhold til boligstøttelovgivningen meddelte fritagelser for ejendomsskyld til staten, er derfor foreslået ved paragraffens stk. 2 og 3.

ad § 78.

Efter § 9 i loven af 7. august 1922 skal grundskylden og ejendomsskylden til staten svares af den, „der ifølge skøde eller anden adkomst“ er ejer af ejendommen. Efter § 11, stk. 1, i den nugældende grundstigningsskyldslov svares grundstigningsskylden af den, „der ifølge tinglyst adkomst“ er ejer af ejendommen. De i citationstegn anførte udtryk foreslås ændret til den, „der er ejer af ejendommen ifølge erhvervsdokument tinglyst som adkomst“. Herved opnår man, at hæftelsen for grundskylden og ejendomsskylden bliver den samme som hæftelsen for grundstigningsskylden; den i forhold til grundstigningsskyldslovens § 11, stk. 1, ændrede formulering tilsigter alene en tydeliggørelse. For fuldstændigheds skyld foreslås det endelig tilføjet, at hvor brugeren af ejendommen ifølge lovgivningen skal udrede skatterne af denne, er det brugeren, der skal svare skatterne.

ad §§ 79 og 80.

Efter § 9 i loven af 7. august 1922 er skatteåret lig kalenderåret, og skatterne forfalder halvårsvis med halvdelen den 1. april og halvdelen den 1. oktober, henholdsvis for årets første og sidste halvdel. Det foreslås, at man, i overensstemmelse med hvad der gælder ved de almindelige kommunale ejendomsskatter, sætter skatteåret lig finansåret, idet skatterne for april termin skal gælde for tiden fra 1. april til 30. september og skatterne for oktober termin for tiden fra 1. oktober til 31. marts. Ejendomsskatterne til staten for tiden fra 1. januar til 31. marts 1957 bortfalder. For provenuet af skatterne vil ændringen ingen betydning få. Derimod vil ændringen betyde en simplificering af de refusionsopgørelser, der ved salg af fast ejendom foretages parterne imellem.

Bestemmelserne i stk. 3 og 4 svarer til § 48, stk. 1 og 2 i lov nr. 179 af 23. juni 1956.

ad § 81.

Til stk. 1. Reglen om, at påklage af ansættelserne ikke fritager for pligt til betaling til forfaldstid, gælder også efter § 9 i loven af 7. august 1922.

Til stk. 2. Sidstnævnte sted er det foreskrevet, at hvis ansættelsen ændres, skal berigtigelse foretages i førstkommande termin. Da denne regel har givet anledning til tvivl, foreslås det, at reglen ændres derhen, at berigtigelsen skal foretages senest ved førstkommande opkrævning. Herved slås det fast, at det ikke kommer an på, om afgørelsen angående ansættelsens ændring foreligger før eller efter 1. april eller 1. oktober, men at ændringen skal tages til følge af oppebørselsmyndigheden, når afgørelsen om ændringen blot foreligger, forinden oppebørselsmyndigheden har iværksat opkrævningen. Ved indføjelse af ordet „senest“ tilkendegives det derhos, at berigtigelsen af de erlagte skatter ikke behøver at afvente den førstkommande opkrævning, men at berigtigelse også kan ske forinden opkrævningen, hvad der navnlig kan være grund til, hvor der er tale om tilbagebetaling af erlagt skat, og det beløb, der skal tilbagebetales, overstiger det skattebeløb, der skal betales ved den førstkommande opkrævning. Bestemmelsen i 2. pkt. svarer til § 11, stk. 2, 3. pkt., i den nugældende grundstigningsskyldslov.

Til stk. 3. Bestemmelsen svarer til § 11, stk. 3, i den nugældende grundstigningsskyldslov.

Til stk. 4. Ny er reglen i stk. 4, hvorefter der skal betales renter til skatteyderen, når godtgørelse af erlagt skat finder sted. Hidtil har der ikke været hjemmel til en sådan rentegodtgørelse, hvilket ofte er forekommet urimeligt, navnlig under hensyn til, at klage ikke har opsættende virkning på skattebetalingen.

ad § 82.

Den almindelige regel om oplysningspligt for andre end ejerne findes nu i § 11, stk. 4, i loven af 7. august 1922. Den i forslaget § 82 foreslåede regel svarer i alt væsentligt til den nugældende regel, bortset fra, at dige- og pumpelag og deslige institutioner nu er medtaget som oplysningspligtige, og at det ikke alene skal være vurderingsrådene, men også de øvrige vurderingsmyndigheder samt landsskatteretten, der kan forlange de pågældende oplysninger.

ad § 83.

Reglen her om Danmarks Nationalbanks og Københavns Frihavns skattebegunstigelser svarer til reglen herom i § 18 i loven af 7. august 1922.

ad § 84.

Ifølge § 13, stk. 5 og 6, i loven af 7. august 1922 skal halvdelen af udgifterne til vederlag, befordringsgodtgørelse, dagpenge, medhjælp o. lign. til vurderingsmænd, vurderingsformænd, skyldråds-